

12

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

12. En dommens dag.

Henvisninger: 3. Mosebok 16, Patriarker og Profeter s. 369-376.
The Path to the Throne, s. 102-117
Shadows of His Sacrifice, s. 70-74.

Tekst for dagen: Joh. 1, 29.

Sett opp bildene mens du snakker om dem.

*1. scene: Tjenesten i Det Aller Helligste. *Se bemærkning fra forrige lektie*

Da de første adventistene fortsatte å lese om helligdommen, skjønnte de mer og mer hva den egentlig betydde. De forsto at hver tjeneste i helligdommen på jorden skulle forklare en viktig del av tjenesten i den himmelske helligdom.

Vi har allerede sett at folk brakte ofrene sine til helligdommen for å ofre dem når de hadde syndet, akkurat som Simeon gjorde. Det uskyldige lammet som Simeon drepte, og som bar hans synder, representerte Jesus, det sanne "Guds lam, som bærer verdens synd."

Hver dag hele året brakte prestene blodet inn i helligdommen, blodet som representerte de syndene som Jesus skulle dø for, og de sprengte det på forhenget mellom det hellige og det aller helligste. Forhenget representerte det vakre, fullkomne livet Jesus levde som menneske (Heb. 10, 19, 20). Han som en dag skulle bære alle folkets synder.

Det aller helligste rommet representerte Guds trone i himmelen. (136, 137) Det vi kanskje ville legge merke til først hvis vi kunne kikke inn bak forhenget, ville være "shekinah"-en, et klart lys som representerte Guds nærhet og herlighet skinte mellom de to englene av gull oppå den hellige kisten eller arken som var laget av tre og dekket innvendig og utvendig med rent gull. Lokket på arken ble kalt nådestolen. Det ble det kalt fordi det representerte den store barmhjertighet og kjærlighet Jesus viste mot Simeon, og mot oss alle, da han var villig til å dø for å frelse oss fra synd. Over nådestolen stod de to englene av gull. De representerte hele hæren av engler rundt Guds trone i himmelen.

Hvis vi tok lokket av og så ned i arken, ville vi se Guds ti-buds lov. (138) Det var den samme loven Gud skrev på stentavlene og ga til Moses da han var på fjellet Sinai. Det er den samme loven Simeon har brutt, og det er også den loven vi er ulydige mot nesten hver dag når Satan frister oss på en eller annen måte.

Vi vil gjerne se hvordan tjenesten foregår i det aller helligste. Vi husker Simeon hadde med seg et lam han skulle ofre fordi han hadde syndet. Da presten sprengte noen få dråper av blodet fra lammet foran forhenget, ble Simeons synder overført til helligdommen. Så selvom Simeons synder var tilgitt, var de fremdeles i helligdommen. Syndene ble liksom samlet der hver dag gjennom hele året, og så skjedde det noe viktig. Og det skjedde på forsoningsdagen - den dagen helligdommen ble rensset for alle de syndene som var samlet der. Ordboken sier at forsoning betyr forlik. Forlik betyr at Jesus brakte Gud og menneskene sammen igjen. At vi blir venner med Gud igjen når våre synder blir tilgitt.

Ti dager før denne spesielle dagen, blåste prestene på sølvtrumpeter for å fortelle alle at forsoningsdagen var nær forestående, og at det nå var tid for dem til å bekjenne hver synd og gjøre opp alt med sine kjære, sine venner og mest av alt, med Gud.

Folket skulle ikke arbeide på forsoningsdagen. Det var en hellig dag, så den ble kalt en sabbatsdag, selv om det ikke var den syvende dag. La oss slå opp til 3. Mosebok 23 og be en lese vers 27. Og så kan en annen lese vers 28. Og enda en annen vers 32. Nå ser vi at dette var en veldig, veldig viktig dag. Dette var den dagen da helligdommen og folket ble rensset for alle syndene som var gjort i året som var gått.

På forsoningsdagen måtte Aron, øverstepresten, vaske seg godt og ta på seg sin enkle, hvite lindrakt (120), som han brukte bare på forsoningsdagen. Hele folket fastet og ba alvorlig mens Aron gjorde seg i stand til å gå inn i det aller helligste. (119) Den første gangen Aron gikk inn i det aller helligste, tok han med seg et offer for sine egne synder. Da han kom inn i det aller helligste, sprengte han offerets blod på nådestolen over Guds lov. Da ble han rensset for synd. Så kunne han være mellommann mellom Gud og folket, og gjøre soning for deres synder, så helligdommen kunne bli rensset for alle de syndene som var samlet der.

To geiter ble ført fram til døren til tabernaklet. (127, 128) Den ene skulle være et bilde på Jesus som en dag ville komme og dø for å betale for våre synder. Den andre var et bilde på Satan og ble kalt syndebukken. Den geitebukken som representerte Jesus, ble drept av øverstepresten, for å vise at offeret måtte dø for å gjøre soning for synd. (Ta bort 128) Så tok Aron bukkens blod med inn i det aller helligste og sprengte det på nådestolen. Under nådestolen var Guds lov som folket hadde brutt, og når man bryter de ti bud, må man dø. Blodet representerte Jesu død, han som bar straffen for alle våre synder. Derfor kunne Aron, som representerte Jesus i denne tjenesten, bære alle syndene bort fra helligdommen.

Og så var det tiden for den siste hellige handlingen den dagen. Den andre geitebukken, som representerte Satan, var fremdeles i live. Da øverstepresten, som var mellommann, kom ut av det aller helligste med alle folkets synder, stilte han seg foran syndebukken og la begge hendene sine på bukkens hode. Det var det samme som at nå var alle folkets synder som hadde vært samlet i helligdommen, overført til geitebukken, som var et bilde på Satan som hadde fått dem til å synde. Deretter ledet en pålitelig mann syndebukken langt ut i ørkenen, så den aldri kunne finne veien tilbake igjen, og så var folket skilt fra disse syndene for alltid. (Ta bort 127)

Trompeten lød igjen, men denne gangen var det for å forkynne at folket var fri og rensset for alle sine synder. De fikk beskjed om å "gå bort og synd ikke mer". Helligdommen hvor syndene hadde vært samlet, var nå rensset. 3. Mos. 16, 10.

Disse vidunderlige tjenestene i helligdommen ble utført årlig helt til Jesus kom til denne verden, ga sitt eget blod, og døde på korset for å frelse oss fra våre synder. "...Guds lam, som bærer verdens synd". Joh. 1, 29. Helt til da hadde ingen fått lov til å se inn i det aller helligste unntatt øverstepresten og bare på forsoningsdagen. Men da Jesus døde på korset, sa han med et høyt rop: "Det er fullbrakt."

Akkurat da det høye ropet: "Det er fullbrakt", lød fra Jesu munn, holdt prestene i tempel på å gjøre i stand offeret til kveldsofferet. Det uskyldige lammet som representerte Jesus, var blitt ført inn for å drepes. Da presten løftet kniven for å drepe lammet, begynte jorden plutselig å skjelve og riste, og det lynte kraftig. Kniven falt ut av hånden til den forskrekkede presten og lammet løp sin vei. Dette lammet behøvde ikke å dø nå, for Jesus, det sanne "Guds lam", var nettopp død på korset for å frelse syndige mennesker.

Plutselig lød en spjerende lyd. Det innerste forhenget i tempel revnet i to fra øverst til nederst. Det var Guds måte å si fra at det aller helligste rommet i tempel ikke lenger var

hellig. Det var ikke lenger nødvendig med en tjeneste i et jordisk tempel. Det store løftet til Adam og Eva var blitt oppfylt. Jesus, verdens frelser, var kommet og hadde gitt sitt liv for å frelse menneskene fra Satan og evig død. Etter at Jesus stod opp fra graven, for han tilbake til himmelen. Der begynte han sitt verk for oss i den hellige delen av den himmelske helligdom.

Siden vi nå har lest og lært mer om helligdommen, akkurat som de første adventistene, så la oss se på det korte verset i Daniel 8,14 igjen. Det var det verset som fikk adventistene til å tro at Jesus skulle komme igjen i 1844. "...To tusen tre hundre aftener og morgener, så skal helligdommen komme til sin rett igjen." Adventistene trodde at det verset betød at Jesus skulle komme igjen den 22. oktober 1844 for å ta alle frelste mennesker med til himmelen.

De var forferdelig skuffet da Jesus ikke kom. De hadde trodd at jorden var den helligdommen som skulle renses for synd. Men morgenen etter skuffelsen hørte en av de første adventistlederne, Hiram Edson, en stemme som sa: "Helligdommen som skal renses er i himmelen." Vi forstår nå at helligdommen på jorden måtte renses på forsoningsdagen, men hvorfor måtte noe i himmelen renses for synd? Husker du hvordan Simeons og andre folks synder ble samlet i helligdommen selv om deres synder var blitt tilgitt? Og så på forsoningsdagen måtte hver mann be alvorlig og granske sitt eget liv for å se om alle hans synder var blitt bekjent og gjort opp.

I våre dager behøver vi ikke ta med oss et lam til kirken og ofre det når vi har syndet, for da Jesus døde på korset, var han det store offeret. Han døde for å frelse oss fra våre synder hvis vi ville elske ham og følge hans eksempel. Men hva med våre synder etter at vi har bekjent dem for Gud i Jesu navn, han som er vår øversteprest?

2.scene: *Dommen.

(Vis domsscenen, 118 med bøkene, 108 og 118)

Akkurat som Simeons synder ble tilgitt, men fremdeles var i helligdommen på jorden, slik blir våre synder oppbevart i den himmelske helligdommen nå. De er skrevet i bøkene i himmelen. De hellige englene holder nøye regnskap med alt vi gjør og sier, og skriver alt sammen ned. De skriver ned alt sammen i himmelens bøker. Jeg er redd for at de bøkene ser forferdelig fæle ut med alle våre hemmelige synder nedskrevet. Hva tror du?

Før Jesus kommer igjen, må den himmelske helligdommen bli rensset for alle de fryktelige syndene som er skrevet i himmelens bøker. Hvert menneskes liv må nøye undersøkes eller dømmes før Jesus kan komme tilbake. Etter at adventistene hadde lest og lært om helligdomstjenesten på jorden, kunne de forstå denne domsscenen i himmelen.

* Domsscenen må man også bruke fra sine skuffer.